EUROOPA ÜHENDUSTE KOMISJON

Brüssel 23.12.2005
KOM(2005) 700 lõplik

KOMISJONI ARUANNE NÕUKOGULE JA EUROOPA PARLAMENDILE

nõukogu määruse (EÜ) nr 1185/2003 (haiuimede eemaldamise kohta laevade pardal) toimimise kohta

SISUKORD

Sissejuhatus 3

1. Taust: määruse nr 1185/2003 peamised sätted 3

2. Huvipakkuvad ajavahemikud ja vastavus riiklike aruannete esitamise nõuetele 4

3. Üldine olukord pardal haiuimede eemaldamise eripüügilubade andmise võimaluse kasutamisel või mittekasutamisel liikmesriikides 5

4. teave pardal haiuimede eraldamise eripüügilubade ja nendega seonduvate tingimuste kohta 5

4.1. Eripüügilubade arv ja nende andmise põhjendatus 6

4.2. Haiuimede ja haikerede kaalude vaheline vastavus 6

4.3. Dokumendid, mida liikmesriigid käsitavad uimede ja haikerede eraldi lossimise kontrollimiseks kehtivana – lossimine väljaspool ühenduse sadamaid. 7

5. Eripüügiloaga laevade kontrollimised ja järelevalve. 8

6. Haide uimepüügi keelustamise alased rahvusvahelised arengud 8

7. Järeldused 9

Lisa Riiklike aruannete vastuvõtt 11

KOMISJONI ARUANNE NÕUKOGULE JA EUROOPA PARLAMENDILE

nõukogu määruse (EÜ) nr 1185/2003 (haiuimede eemaldamise kohta laevade pardal) toimimise kohta

Sissejuhatus

Tugeva rahvusvahelise haiuimede turu olemasolu, kuid hailiha sageli üsna madala väärtuse ja pardal säilitamisega seotud tegelike piirangute tõttu on tavaks saanud, et kõikidelt kalalaeva püütud haidelt eemaldatakse uimed, mis jäetakse pardale, ning ülejäänud haikere heidetakse merre tagasi.

Kõnealune „uimepüügi" nimetuse all tuntud tava tekitab üha suurenevat muret nii rahvusvahelisel kui ka ühenduse tasandil, sest tapetakse suur hulk haisid, mis mõjub haipopulatsioonile laastavalt ja jätkusuutlikkust ohustavalt.

Komisjoni ettepaneku[1] põhjal võttis nõukogu vastu määruse (EÜ) nr 1185/2003,[2] et keelata uimepüük kõikides ühenduse vetes ja kõikidel ühenduse kalalaevadel terves maailmas, võimaldades samas seaduslikku haipüüki, kui saak kasutatakse ära tervikuna.

Komisjon esitab käesoleva üldise aruande määruse 1185/2003 toimimise kohta vastavalt kõnealuse määruse artiklile 6.

1. TAUST: MÄÄRUSE NR 1185/2003 PEAMISED SÄTTED

Haiuimede pardal eemaldamise keelamine on kõige mõjusam ja praktilisem vahend uimepüügi keelustamiseks ja haide kaaspüügi atraktiivsuse vähendamiseks kalanduses. Loogilise järjena tuleb ühtlasi keelustada ka haikerest eemaldatud uimede pardale jätmine, ümberlaadimine või lossimine. Kõnealused üldised keelud on kehtestatud määruse artiklis 3.

Hoolimata võimalikust haide rookimisest ja peade eemaldamisest võib teatavate kalalaevade puhul esineda praktiline vajadus eemaldada haiuimed pardal ning töödelda haiuimi ja haikeret pardal eraldi isegi juhul, kui kalarümp jäetakse pardale (nt külmutuslaevade puhul, mis jäävad merele pikaks ajaks). Sellistel asjaoludel lubatakse määruses (artiklis 4) liikmesriigi pädevatel ametiasutustel eespool nimetatud üldistest sätetest kõrvale kalduda, andes välja eripüügilube, mille puhul on lubatud haiuimede eemaldamine pardal. Eriloa andmine sõltub siiski sellest, kas on täidetud järgmised tingimused: kõnealune töötlemine on nõuetekohaselt põhjendatud ja kasutatakse kõiki haide osi.

Eespool kirjeldatud olukorras ei tohi püügist pardale jäetud uimede kaal ületada uimede tuletatud massi, mis vastab pardale jäetud haikere osadele. Uimede ja püügist pardale

---

1 KOM (2002)449 lõplik, 5.8.2002

2 Nõukogu 26. juuni 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1185/2003 haiuimede eemaldamise kohta laevade pardal, ELT L 167, 4.7.2003, lk 1.

jäetud haikere ülejäänud osade vahelise vastavuse väärtuse määrab kindlaks liikmesriik, võttes arvesse püügi, töötlemise ja ladustamise liiki ning saagi liigikoosseisu. Võimaliku kuritarvitamise ärahoidmiseks ei tohi aga teoreetiline vastavus uimede kaalu ja püütud haisaagi eluskaalu vahel olla kunagi suurem kui 5%.

Lisaks nähakse määruse artikliga 5 jõustamise lihtsustamiseks ette mitmeid püügi, lossimise, ümberlaadimise ja müügi jälgitavust käsitlevaid ning registreerimist tugevdavaid sätteid, eelkõige juhuks, kui kogu haisaaki ei lossita ühe korraga. Sellisel juhul määrab liikmesriik lisaks kindlaks dokumentide liigid, mida sellel otstarbel kehtivana käsitatakse. Lisaks tugevdatakse eelneva teavitamise süsteemi (vähemalt 72 tundi enne lossimist) abil kontrolli väljaspool ühenduse sadamat toimuva lossimise üle.

Lõpuks nõutakse määruse artikliga 6, et liikmesriigid peavad igal aastal saatma komisjonile hiljemalt 1. maiks põhjaliku aastaaruande määruse rakendamise kohta eelmisel aastal. Nimetatud aruandes peab kirjeldama, kuidas kontrolliti kalalaevade vastavust määruse sätetele, ja esitama üksikasjalikud andmed, eelkõige väljaantud erilubade arvu, uimede ja kerede kaalude vahelise teoreetilise vastavuse kehtestamise tehniliste aluste ning uimede ja kerede eraldi lossimise kontrollimisel kehtivana käsitatavate dokumentide kohta. Pärast seda, kui liikmesriigid on esitanud teise aastaaruande, peab komisjon hiljemalt 1. jaanuaril 2006 esitama Euroopa Parlamendile ja nõukogule aruande käesoleva määruse toimimise ja rahvusvaheliste arengute kohta kõnealuses valdkonnas.

2. HUVIPAKKUVAD AJAVAHEMIKUD JA VASTAVUS RIIKLIKE ARUANNETE ESITAMISE NÕUETELE

Määrus 1185/2003 jõustus 2. septembril 2003. Liikmesriigid pidid esimese aruande 2003. aasta rakendusperioodi (mis hõlmas üksnes 2003. aasta viimast osa) kohta esitama 1. maiks 2004. Kogu 2004. aastat (uute liikmesriikide jaoks ajavahemikku alates 1. maist 2004) käsitlev teine aastaaruanne tuli esitada 1. maiks 2005.

Üldiselt ei järginud liikmesriigid aruandlustähtaegu ja komisjoni talitused saatsid enamikule nn kalastusliikmesriikidele meeldetuletuskirju. Enamgi veel, kuigi kõnealuse määruse reguleerimisala on väga täpselt määratletud ja komisjonile selle rakendamise kohta esitatav teave võib olla üsna kokkuvõtlik, tuli mitme liikmesriigiga lisateabe küsimiseks täiendavat kirjavahetust pidada (vt lisa, et näha täiendavaid üksikasju riiklike aruannete vastuvõtu ja liikmesriikidega kõnealusel teemal peetud kirjavahetuse kohta).

Arvestades, et määruse 1185/2003 artiklis 6 nõutakse, et komisjon esitab aruande hiljemalt 1. jaanuaril 2006, on käesolev aruanne koostatud liikmesriikidelt hiljemalt 30. septembriks saadud teabe põhjal.

Nimetatud kuupäeval puudusid veel viie liikmesriigi (Iirimaa, Itaalia, Malta, Madalmaade ja Sloveenia) aruanded 2004. aasta kohta. Seitsmelt liikmesriigilt oodati teatud küsimuste osas veel lisateavet.

3. ÜLDINE OLUKORD PARDAL HAIUIMEDE EEMALDAMISE ERIPÜÜGILUBADE ANDMISE VÕIMALUSE KASUTAMISEL VÕI MITTEKASUTAMISEL LIIKMESRIIKIDES

Vaatlusalusel perioodil 2003. aastal jagasid kaks liikmesriiki (asjaomase 13 liikmesriigi hulgast) – nimelt Saksamaa ja Hispaania - eripüügilubasid haiuimede eemaldamiseks pardal. Hispaania teatas lisaks, et asjaomastele kalandusvaldkonna esindajatele saadeti 2003. aasta septembris teatis, et teavitada neid määruse 1185/2003 nõuetest. Sarnaselt teavitasid ka Portugali ametivõimud kohe pärast määruse avaldamist asjaomaseid kalandusringkondi vajadusest taotleda erilubasid. Ühtlasi valmistas Portugal ette ja kehtestas haldusmeetmed kõnealuste lubade väljaandmiseks vajaliku raamistiku loomiseks, kuid riiklikud ametivõimud ei saanud tegelikult ühtegi luba välja anda enne 2003. aasta lõppu. Portugal andis oma aruandes siiski juba teada oma kavatsusest hakata erilube välja andma 2004. aastal.

Teised liikmesriigid ei andnud välja ühtegi eripüügiluba haiuimede eemaldamiseks laevade pardal.[3] Enamik kõnealustest liikmesriikidest andis lisaks teada, et selliste lubade järgi kas puudus vajadus, nende haipüügipiirkonnad olid piiratud või lossisid nende kalastajad haisid tervikuna. Ükski kõnealustest liikmesriikidest ei andnud mõista, et ta võiks hakata tulevikus erilube välja andma.

ELi 15 varasema liikmesriigi 2004. aasta aruannetes kajastatud olukord oli võrreldav 2003. aasta kohta teatatuga, välja arvatud üks märgatav muutus kõnealusel aastal eripüügilube jaganud Ühendkuningriigi üldises olukorras.

Uutest liikmesriikidest ei olnud Malta ja Sloveenia oma 2004. aasta aruannet 30. septembriks 2005 esitanud. Poola ametivõimud teatasid, et nad ei andnud välja erilube haiuimede eemaldamiseks pardal. Küprose, Eesti ja Läti esitatud teabes anti mõista, et ka need liikmesriigid ei olnud kõnealuseid lube väljastanud, ent komisjoni talitused ootasid veel kõnealust teavet kinnitavaid vastuseid. Peamised näitajad, millele kõik kõnealused liikmesriigid viitasid, olid kas püügi puudumine või asjaolu, et haid on tavaliselt kaaspüük ning et neid lossitakse tervena. Leedu mainis, et aasta 2004 oli liitumisele järgnenud üleminekuaasta ja selleks aastaks erilube välja ei antud. Leedu 2004. aasta aruandest võis aga juba välja lugeda, et ainsale laevale, mille eesmärk on püüda haisid ja mis tavaliselt lossib Vigos, anti eriluba 2005. aastal.

4. TEAVE PARDAL HAIUIMEDE ERALDAMISE ERIPÜÜGILUBADE JA NENDEGA SEONDUVATE TINGIMUSTE KOHTA

Käesolevas peatükis esitatakse rohkem üksikasju teabe kohta, mida liikmesriigid on edastanud, kirjeldades, kuidas kõnealused liikmesriigid on aastatel 2003–2004 kasutanud võimalust anda vastavalt määrusele 1885/2003 mõnele oma laevale eripüügilube haiuimede eraldamiseks pardal.

[3] Itaalia esitatud teabe põhjal 2003. aasta kohta võib väita, et kõnealused load ei olnud vajalikud. Komisjoni palvele kinnitada erilubade andmisest loobumist ei ole aga veel vastust saabunud.

4.1. Eripüügilubade arv ja nende andmise põhjendatus

2003. aastal andsid Saksamaa ametivõimud eriload kolmele laevale, toetudes laevaomanike kinnitusele, et töötlemine pardal on vajalik ja et kasutatakse kõiki haikere osi. Vastavalt Saksamaa ametivõimude edastatud teabele tegutsesid kõnealused laevad peamiselt Iirimaa vetes ja lossisid üldjuhul Hispaanias. 2004. aasta aruandes märkis Saksamaa, et 2004. aastal kasutasid nad samale kolmele laevale eripüügilubade andmisel samasugust menetlust. Vastuses hilisemale nõudele anda lisateavet märkis Saksamaa, et 2004. aastal anti eripüügiluba veel kahele laevale. See suurendas asjaomaste laevade koguarvu viiele.

Hispaania andis 2003. aastal välja 182 eriluba, nendest kõik triivõngejadaga kalapüügilaevadele. 90 luba anti kalapüügiks Hispaania vetes ja 86 luba kalastamiseks rahvusvahelistes vetes. 6 luba anti laevadele, mis tegelevad katsekalandusega (valdkondades VIII a, b, c ja d). 2004. aastal anti kokku 198 eriluba triivõngejadaga kalapüügilaevadele Hispaania vetes (99), triivõngejadaga kalapüügilaevadele rahvusvahelistes vetes (91), põhjaõngejadaga kalapüügilaevadele Hispaania vetes (1) ja katsekalanduseks (7). Eriloa andmise põhjendatuse kohta aruannetes teave puudus.

Portugal ei andnud enne 2003. aasta lõppu välja mitte ühtegi luba, ent jagas 2004. aastal 11 luba õngejada kasutavatele (ning mõõkkalu ja pelaagilisi hailiike püüdvatele) laevadele. Kõnealused load anti välja üksnes järgmistel tingimustel: laeva kohta oli tehtud avaldus, et laeval on võimalik kasutada kõiki haikere osi, vajadus haid pardal töödelda oli põhjendatud (kauplemise ja ladustamise põhjustel) ning kontrollitud oli pardal töötlemiseks vajaliku nõuetekohase sanitaarloa olemasolu.

Ühendkuningriigi ametivõimud jagasid 2004. aastal 20 eripüügiluba erandina üldisest keelust eemaldada haiuimesid laevade pardal. Ühendkuningriigi aruanne ei sisaldanud aga kõnealuses küsimuses mingit lisateavet, eriti nimetatud vajaduste põhjendatuse kohta.

4.2. Haiuimede ja haikerede kaalude vaheline vastavus

Neljas liikmesriigis, kes jagasid erilube 2003. ja/või 2004. aastal, kohaldati teoreetilise maksimaalse suhtena 5% (uimede kaal *vs* haide eluskaal).

Nii Hispaania kui Portugal leidsid aga, et uimede kaalu ja eluskaalu vaheline maksimaalselt 5%-line suhe ei vasta kuigi täpselt selle riigi kalanduse reaalsele olukorrale. Hispaania ametivõimud viitasid oma aruandes Rahvusvahelise Mereuurimise Nõukogu (ICES) töörühmas[4] esitatud teatavatele tulemustele ja märkisid, et sõltuvalt kalanduse iseloomust tuleks pigem kindlaks määrata erinevad vastavustasemed. Portugal tõi välja mõned tulemused, mis esitati ka Rahvusvahelise Atlandi Tuunikala Kaitse Komisjoni (ICCAT) kohtumisel 2004. aastal Ida-Atlandi keskosas (Assooride vetes) õngepüügilaevadel püütud sinihaide uimede ja eluskaalu suhte kohta. Portugali aruandes väideti, et eespool kirjeldatu põhjal peaks Portugalile kohandatud uimede kaalu ja eluskaalu vaheline suhe olema 6,6 %.

[4] Rahvusvahelise Mereuurimise Nõukogu (ICES) varilõpuseste kalanduse 2003. aasta töörühm

Lisaks Portugalile, kes esitas teavet ka 2003. aastal tegelikult kontrollieesmärkidel kasutatud suhte kohta (12% tapakaalust), ei andnud ükski teine liikmesriik teavet uimede ja haikerede kaalude vahelise suhte kohta (eriti nende kontrolliasutuste käsutuses oleva ümberarvestuskoefitsiendi kohta, et oleks võimalik tegelikult hinnata, kas uimede ja pardale jäetud rümpade töödeldud osade suhe vastab teoreetilisele 5%-lisele suhtele, mis põhineb haide eluskaalul).

Ühendkuningriik leidis, et määruses 1185/2003 sätestatud maksimumsuhte muutmiseks ei ole piisavalt andmeid. Võttes arvesse haipüügi tähtsust Saksamaale ja viisi, kuidas selle riigi laevad tegutsevad, viitas Saksamaa proportsionaalsusele ja kulude piiramise vajadusele, põhjendades asjaolu, et teoreetilise uimede ja haikerede kaalude vahelise suhte kindlaksmääramiseks vajaliku tehnilise baasi loomiseks ei ole läbi viidud asjakohaseid teadusuuringuid.

4.3. Dokumendid, mida liikmesriigid käsitavad uimede ja haikerede eraldi lossimise kontrollimiseks kehtivana – lossimine väljaspool ühenduse sadamaid.

Hispaania (või ühenduse) laevadelt, mis on Hispaania piires saaki eraldi lossinud, kontrollimiseks nõutavate dokumentide hulka kuuluvad logiraamatud, lossimise/ümberlaadimise deklaratsioonid, müügidokumendid ja eriluba. Kolmandate riikide laevade puhul nõuavad Hispaania kontrolliasutused lastimanifesti ning kõiki püügi- ja müügidokumente. 2004. aasta aruandes teatasid Hispaania ametivõimud, et valmistatakse ette ministrite dekreeti, millega luuakse spetsiaalne püügiregister alla kümne meetri pikkustele laevadele, millele eripüügiluba võib kasu tuua (ja mille puhul ei pea järgima üldisi logiraamatu pidamise nõudeid). Kõnealuses uues dekreedis sisalduksid ka üksikasjad nimetatud kontrollide kohta. Aastaaruanded ei sisaldanud teavet selle kohta, millises ulatuses toimub uimede ja haikerede eraldi lossimine eri sadamates, kui seda võrrelda kogu saagi korraga lossimisega.

Portugal teatas, et 2003. aastal ei peetud vajalikuks nõuda täiendavat eridokumentatsiooni, sest asjaomane laevastik ei teostanud eraldi lossimisi. Portugal kinnitas, et ka 2004. aastal ei toimunud haiuimede ja -kerede eraldi lossimist või eraldi ümberlaadimist.

Ühendkuningriigi ametivõimud ei lubanud uimede ja rümpadest järelejäävate osade eraldi lossimist (sest 2004. aastal välja antud eripüügilubades haiuimede eemaldamiseks laevade pardal nähti ette, et haiuimed ja -kered lossitakse samal ajal).

Saksamaa ei esitanud konkreetset teavet selle kohta, kas haiuimede ja -kerede eraldi lossimine toimus või mitte. Kuna peaaegu kogu Saksamaa lipu all sõitvate laevade haisaak lossiti teistes liikmesriikides, rõhutasid Saksa ametivõimud oma aruannetes vajadust toetuda teiste liikmesriikide teostatud kontrollimistele.

Portugal teatas seoses väljaspool ühendust toimunud haide võimaliku lossimisega eripüügiloaga laevadelt, et väike osa haisaagist lossiti Cape Townis, kuid aruandes ei kommenteeritud seda teemat (eelkõige vastavust määruses 1185/2003 kehtestatud eelteatamise süsteemile või selle toimimist kõnealuses olukorras) lähemalt. Saksamaa esitatud lisateabe kohaselt ei lossi Saksamaa laevad, millel on eripüügiluba haiuimede

eemaldamiseks pardal, väljaspool ühenduse sadamaid. Kõnealusel teemal oodati 30. septembriks 2005 lisateavet veel ka Hispaanialt ja Ühendkuningriigilt.

5. ERIPÜÜGILOAGA LAEVADE KONTROLLIMISED JA JÄRELEVALVE.

Suurem osa liikmesriikidest andis oma esialgsetes aastaaruannetes vähe teavet või ei esitanud üldse teavet selle kohta, kuidas on kontrollitud laevade vastavust kõnealusele määrusele ning missugused on olnud kontrollide tulemused. Seetõttu tekkis komisjoni talitustel vajadus küsida lisateavet.

Kontrollid viidi üldjuhul läbi tavaülevaatuste osana ning vastavalt kalandussektori tavalistele kontrollimenetlustele ja -tavadele (st lossimiste käigus, pardal või nõutud dokumentide põhjal, sõltuvalt ka tegelikest võimalustest).

Välja arvatud ühe laeva kontroll merel, teavitasid Saksa ametivõimud, et pardal haiuimede eemaldamise eripüügilubadega laevad teostasid püüki väljaspool Saksamaa jurisdiktsiooni (peamiselt Iirimaa vetes, kuhu Saksa inspektoritel ei ole ligipääsu) ning lossisid otse Hispaanias. Saksamaa inspektorid said seetõttu kontrolle läbi viia vaid dokumentide põhjal. Saksamaa rõhutas, et sellisel juhul toetuvad kontrollid (kalastamistegevuse või lossimise käigus) teiste liikmesriikide pädevate ametiasutuste tegevusele.

Kontrollide tulemuste osas ei tuvastanud eripüügilubasid väljastavad liikmesriigid ajavahemikul 2003–2004 mitte ühtegi määruse 1185/2003 rikkumist. Ei tuvastatud ühtegi selget „uimepüügi" juhtumit (nt haiuimede kastide avastamine, ilma et pardal oleks mõni vastav rümba osa). 2004. aasta osas teatati mõnest rikkumisest, mis olid seotud eripüügiloaga laevadega. Kõnealused rikkumised olid seotud suutmatusega täita kirjaliku ülesmärkimise või uimede ja pardale jäetud rümpade kaalude maksimaalse suhte kohta kehtestatud nõudeid.

Saksamaa viitas täpsustavalt sellele, et alustas ühe haldusrikkumise menetluse, sest eemaldatud haiuimede kaal oli jäetud registreerimata. Portugal teatas, et haiuimede eristatud registreerimise korra täitmisel täheldati eriti külmutuslaevade omanike puhul teatavaid probleeme ja neile esitati hoiatavad teatised, milles nõuti kõnealuse olukorra parandamist. Lossimisel kontrollitud kalalaevade dokumentides ei avastatud seaduserikkumisi. Hispaania teatas, et 2004. aastal avastati haisaagiga õngepüügilaevadel ja külmutuslaevadel 119 kontrolli tulemusena 3 rikkumist (33 rikkumise hulgast), mille puhul tegelik olukord ei olnud kooskõlas määruses 1185/2003 sätestatud maksimaalse uimede kaalu ja haikere eluskaalu vahelise 5%-lise suhtega.

6. HAIDE UIMEPÜÜGI KEELUSTAMISE ALASED RAHVUSVAHELISED ARENGUD

Määrusega 1185/2003 kehtestatud haide uimepüügi keeld kehtib kõikidele kalastustüüpidele ühenduse vetes ja kõikidele ühenduse laevadele, mis kalastavad väljaspool ühendust. Kuna ühenduse poliitika eesmärk on näidata võrdset pühendumist kalavarude kaitsele kõikides vetes, kus ühenduse laevad tegutsevad, otsustas ühendus astuda ka ennetavaid samme, et lihtsustada uimepüüki keelavate meetmete vastuvõtmist toimivates rahvusvahelistes foorumites, nimelt piirkondlikes kalandusorganisatsioonides.

Seepärast on ühenduse ettepanekul (ja teiste poolte ühisel toetusel) viimase kahe aasta jooksul mitmes piirkondlikus kalandusorganisatsioonis lepitud kokku uimepüügi keelustamises. 2005. aasta 30. septembri seisuga kuulusid eespool nimetatud piirkondlike kalandusorganisatsioonide hulka järgmised organisatsioonid:

- Rahvusvaheline Atlandi Tuunikala Kaitse Komisjon (ICCAT),[5]

- Ameerika Troopikatuunide Komisjon (IATTC),[6]

- India Ookeani Tuunikomisjon (IOTC) [7] ja

- Loode-Atlandi kalastusorganisatsioon (NAFO).[8]

7. JÄRELDUSED

Kõnealuse määruse toimimise kohta liikmesriikidelt komisjonile edastatud teave, kuigi see ei olnud alati täielik, näib kinnitavat, et määrusega saavutatakse sellele seatud üldised eesmärgid.

Tundub, et uimepüük, st tegevus, mille käigus jäetakse pardale vaid haiuimed ja visatakse ülejäänud rümp tagasi merre, ei olnud ühenduse kalanduses enne kõnealuse määruse jõustumist märkimisväärselt kasutusel (mõned liikmesriigid olid sellise praktika juba keelanud) ja kõnealuse määruse peamine eesmärk oli sellise tegevuse väljaarenemise tõkestamine.

Ettearvatult on kõnealuse määruse tegelikud tagajärjed Euroopa laevastikele üpris piiratud ja peamiselt halduslikku laadi (pädevate ametiasutuste antavad eripüügiload ja lisadokumendid, mida teatavatelt kaluritelt nõutakse, et suurendada jälgitavust). Kõnealused tagajärjed mõjutavad peamiselt teatavate liikmesriikide triivõngejadaga kalapüügilaevu, omades piiratud mõju kalandustegevusele endale.

Kuigi mõned liikmesriigid leiavad, et praegune kuni 5%-line suhe uimede kaalu ja kogu haisaagi eluskaalu vahel ei kajasta tegelikku olukorda erijuhtude korral, mille kohta on olemas teaduslikud andmed, ei esitanud liikmesriigid teavet, mis viitaks sellele, et kõnealusel sektoril on olulisi raskusi praeguste õigusaktide täitmisega, seda kinnitas ka kontrollide tulemus. Samuti ei näi kõnealune määrus – kui seda rakendatakse ja jõustatakse nõuetekohaselt – tekitavat seadusest möödahiilimise võimalusi tänu sellele, et kõnealuse 5%-lise määra piires võib toimuda märkimisväärset „seaduslikku" uimepüüki. Arvestades vajadust proportsionaalsete ja jõustatavate reeglite järele, ei tundu, et kõnealune määrus vajaks praeguses etapis muutmist. Kindlasti peaksid mõned riigid

---

5 Soovitus 04/10 Rahvusvaheline Atlandi Tuunikala Kaitse Komisjoni hallatava kalanduse raames püütavate haide säästmise kohta (kättesaadav aadressil http://www.iccat.es)

6 Resolutsioon C-50-03 Vaikse ookeani idaosa kalanduse raames püütavate haide säästmise kohta (kättesaadav aadressil http://www.iattc.org)

7 Resolutsioon 05-05 India Ookeani Tuunikomisjoni hallatava kalanduse raames püütavate haide säästmise kohta (kättesaadav aadressil http://www.iotc.org)

8 Loode-Atlandi kalastusorganisatsiooni (NAFO) kalavarude kaitsmise ja jõustamise meetmed, mis lepiti kokku NAFO iga-aastasel kohtumisel 2005. aastal (19.-23. septembril 2005) – vt http://www.nafo.int

rakendama paremini teatavaid aspekte, eelkõige eripüügilubade jagamise kriteeriumeid ja aruandlust.

Komisjon jätkab kõnealuse määruse täitmise kontrollimist liikmesriikide aastaaruannete või mis tahes muu asjaomase teabe alusel.

Lisa
Riiklike aruannete vastuvõtt

2003. aasta aruanded

Tähtpäevaks kuulutatud 1. maiks 2004 ei olnud komisjon saanud ühtegi riiklikku aruannet kõnealuse määruse 2003. aasta rakendamisperioodi kohta. Esimene meeldetuletuskiri saadeti 19. mail 2005 kõigile kolmeteistkümnele asjaomasele liikmesriigile (st viieteistkümnele ELi liikmesriigile, välja arvatud Austria ja Luksemburg). Teine meeldetuletus saadeti 6. oktoobril 2004 viiele liikmesriigile (Prantsusmaa, Hispaania, Madalmaad, Rootsi ja Soome). Viimane 2003. aasta aruanne esitati komisjonile 15. märtsil 2005 (seda tegi Rootsi, kes kasutas võimalust, et teavitada komisjoni nii 2003. kui 2004. aasta olukorrast). Samas kui teatavaid riiklikke aruandeid, isegi mitte eriti põhjalikult koostatud aruandeid, võib pidada piisavaks (eriti, kui ei antud välja ühtegi eripüügiluba), ei olnud mõnes riiklikus aruandes isegi miinimumteavet, mida vajati tulenevalt määruse 1185/2003 asjaomastest sätetest.

2004. aasta aruanded

1. maiks 2005 ei olnud komisjon saanud ühtegi riiklikku aruannet 2004. aasta kohta, välja arvatud Rootsi oma. 19. mail 2005 saadeti 19-le liikmesriigile kirjad,[9] milles meenutati kohustust anda põhjalikku teavet, ja/või küsiti vajadusel lisateavet, mida ei olnud saadud 2003. aasta kohta. Teine meeldetuletus saadeti 2005. aasta augusti alguses kuuele liikmesriigile (Soome, Iirimaa, Itaalia, Malta, Madalmaad ja Sloveenia), kes ei olnud komisjonile selleks ajaks 2004. aasta kohta esitanud mingit teavet. Komisjon pidi pidama kaheteistkümne liikmesriigiga edasist kirjavahetust, et saada neilt algselt 2004. aasta aruannetes esitatud teabele veel vajalikku lisateavet.

Olukord 30. septembriks 2005

Iirimaalt, Itaalialt, Maltalt, Madalmaadelt ja Sloveenialt ei saadud 2004. aasta riiklikke aruandeid.

Lisateabe päringutele oodati vastust Küproselt, Eestilt, Kreekalt, Hispaanialt, Lätilt, Portugalilt ja Ühendkuningriigilt.

Allpool esitatud tabelis on üksikasjalikult esitatud iga liikmesriigi olukord.

[9] ELi 25 liikmesriiki, välja arvatud sisemaariigid (st Austria, Luksemburg, Slovakkia, Tšehhi Vabariik, Ungari) ja Rootsi ning Hispaania, kelle aruanne saabus vahepeal.

Liikmesriik	2003. aasta aruande esitamise kuupäev*	2004. aasta aruande esitamise kuupäev*	Märkused (30. septembri 2005 seisuga)
BE	7.6.2004	9.6.2005 (29.8.2005 : lisateave)	Teave on olemas, peamisi küsimusi on käsitletud
CY	/	28.6.2005	Lisateavet küsiti 16.8.2005
DK	3.9.2004	4.7.2005	Teave on olemas, peamisi küsimusi on käsitletud
DE	22.7.2004	13.6.2005 (29.9.2005: lisateave)	Teave on üldiselt olemas – vaja on täpsustada teatavaid punkte.
EE	/	8.6.2005	Lisateavet küsiti 16.8.2005
EL	14.6.2004	22.7.2005	Lisateavet küsiti 8.9.2005
ES	16.11.2004	18.5.2005	Lisateavet küsiti 16.8.2005
FI	4.11.20047	20.9.2005	Teave on olemas, peamisi küsimusi on käsitletud
FR	2.2.2005	1.7.2005	Teave on olemas, peamisi küsimusi on käsitletud
IE	6.8.2004		Teine meeldetuletus saadeti 4.8.2005
IT	28.7.2004		Teine meeldetuletus saadeti 4.8.2005
LT	/	16.6.2005 (2.9.2005: lisateave)	Teave on olemas, peamisi küsimusi on käsitletud
LV	/	6.6.2005	Lisateavet küsiti 16.8.2005
MT	/		Teine meeldetuletus saadeti 4.8.2005
NL	22.10.2004		Teine meeldetuletus saadeti 4.8.2005
PL	/	6.6.2005 (29.8.2005: lisateave)	Teave on olemas, peamisi küsimusi on käsitletud
PT	19.7.2004	18.7.2005	Lisateavet küsiti 8.9.2005
SE	15.3.2005	15.3.2005 (21.7.2005: lisateave)	Teave on olemas, peamisi küsimusi on käsitletud
SI	/		Teine meeldetuletus saadeti 4.8.2005
UK	30.7.2004	26.5.2005	Lisateavet küsiti 16.8.2005

* Nimetatud kuupäevad võivad vähesel määral erineda aruannete kättesaamise kuupäevadest, sõltudes eelkõige kõnealuste aruannete edasitoimetamiseks kasutatud menetlustest ja nende vastuvõtmisest komisjoni talitustes.

Meeldetuletuseks: määrusega 1185/2003 ei hõlmata järgmisi liikmesriike: Austria, Tšehhi Vabariik, Ungari, Luksemburg ja Slovakkia.